

Áldozó Krisztián

Szép álomakt

Tussal rajzoló ki ágyad lábait.
 Széles, rozsdaszínű és erezett
 A tenyerem, mint egy őszi levél.
 Amit nem lát más, azt csak grafittal,
 Finoman. A párnád alatti kés körvonalait
 Kezedben széttépett önarcképeimet.
 Írszed akvarell, zárt szemed freskó.
 Mozdíthatatlan, mint alvó tested alatt a lepedő,
 tintával kihangsúlyozott.
 Lehulló kezed öntudatlan is a nyakánál
 fogja a borospoharat. Hajad elfedi
 A paplan kiégett ráncait.
 Úgy alszol, mint a katedrálisok.
 Mellkasod átlátszatlan üveg. Zománccal szürkére festem,
 Hogy megbékülj magaddal, ha virágot festek – tudom -
 Véresre dörzsölöd.
 Az ajkad helyett, csókot festek, lábaid helyett halált.
 Hisz csak addig élsz, amíg itt maradsz. Amíg e kép
 A sorsod, amíg oldószert inhalálsz, s amíg kormot
 Kenhetek őszülő hajadra. Amíg nevetünk, hogy nem találsz
 Fiatal, bohó képeid között magadra és rettegvé
 Kérsz este a műhelyben, hogy bor helyett
 Fesselek pasztellel magamra.
 Ecsetek száza kenték már vászonra, és ezek
 Szőrei fognak kiszakadni, megcsomósodni de téged
 öröknek festelek.
 Lélegezz nyugodtan, ha végzek, felébresztelek

Fáradtan szoktam ezen mosolyogni

Nagy hiányzásokról kéne most írni, mértékről,
 Alagútvégekről, érzésekről, hogy anya nincs este
 Az ágyában. Anya máshol alszik. A teste
 Ott van csak a lelkét vitte el, tudom, mert
 Reggelente nem süppedt a huzat a mellkasa
 Alatt. Én se otthon alszom, általában nálad,
 Pedig tudom, nem húzod ki miattam az ágyat.
 Persze nem is tudnád. Kicsi a szoba. Kicsi a hely,
 Kicsi vagy te is csak én vagyok nagy.
 Anya
 Azt mondta jobban szeretett, amíg kicsi voltam,
 Azt mondta abban biztonság van, meg addig sok
 Közös jövő van a gyerekben amíg kicsi, pontosabban
 Nem mondta, de cigizett közben és alig fújt ki
 Füstöt a száján, amikor ezt gondolta. Belekarcolta
 Magába nikotinnal és ha így tett, biztosan kátránnyal
 Ragasztotta oda valahova. Én is így ragasztom

Magamban összevissza, hogy szeretlek. Most értem
Csak meg anyát, most, amikor érzem, hogy nagy vagyok
És nem férünk el ketten a szobádban. Az én hibám.
De legalább tudom mire fogni.
Alattam se nyomódik ám be a huzat, de ha megnézed
a padlószőnyeged reggelente látnod kell,
hogy másfele állnak a sörték, mint este, mert én elfeküdtem.
Bár inkább mégse nézd meg, mert
Akkor félni fogsz
És forgolódsz, és én szeretem nézni, amikor nyugodtan alszol.
Illetve elgondolni, hogy milyen, mert ugye én nem vagyok ott.
Illetve ott is vagyok, meg nem is. Fáradtan szoktam ezen mosolyogni.
Nem a te hibád. Örököltem. Előbb-utóbb elkezded te is.

A Fialat Írók Szövetsége 2006. évi alkotói pályázatán Líra kategóriában megosztott 2. helyezést ért el a két, lapunkban gyakran publikáló fiatal szerző. Gratulálunk a szép sikerhez!

Szerk.